

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. G.**

skazanego za czyn z art. 200 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. VII Ka [...]

o odmowie przyjęcia kasacji skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 sierpnia 2018 r.,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 września 2018 r. zatytułowanym „Wniosek o kasację” skazany zakwestionował wydane w sprawie wyroki (k. 1157 – koperta). Zarządzeniem z dnia 31 października 2018 r. Przewodniczący VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K., na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k., wezwał skazanego P. G. do uzupełnienia braków formalnych osobistej kasacji skazanego przez wniesienie kasacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę z wyboru będącego adwokatem lub radcą prawnym, lub też o wystąpienie z wnioskiem o ustanowienie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji w terminie 7 dni, pod rygorem odmowy przyjęcia tego środka zaskarżenia. Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych zostało doręczone osobiście skazanemu w dniu 7 listopada 2018 r.

(k. 1174 – 1175). Wspomniany 7-dniowy termin upłynął bezskutecznie, wobec czego zarządzeniem z dnia 6 grudnia 2018 r. Przewodniczący VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji złożonej przez P. G.. Wskazane zarządzenie zostało zaskarżone przez skazanego P. G. zażaleniem z dnia 2 stycznia 2019 r. (data wpływu – 8 stycznia 2019 r.) Odrębnym pismem z tego samego dnia (2 stycznia 2019 r.) skazany wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

W zażaleniu na zarządzenie z dnia 6 grudnia 2018 r. skarżący podniósł, że nie był w stanie dotrzymać terminu ponieważ przebywa w Zakładzie Karnym i ma utrudniony dostęp do wychowawcy oraz adwokata. Stwierdził, że kontaktował się z obrońcą, który bronił go w postępowaniu apelacyjnym, ale adwokat na jego list odpowiedział dopiero 13 listopada 2018 r. Wniósł o rozpoznanie jego kasacji pomimo niedotrzymania terminów.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Argumentacja podniesiona w zażaleniu nie zasługuje na akceptację.

Przepis art. 526 § 2 k.p.k. stanowi, że kasacja, która nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

W sprawie niniejszej prawidłowo zatem wezwano P. G. do usunięcia wskazanego braku formalnego jego osobistej kasacji. Powyższego braku skazany w określonym mu terminie jednak nie uzupełnił, jak i w tym terminie nie wnioskował o przyznanie obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania kasacji. Wniosek w tym przedmiocie złożył dopiero w dniu 2 stycznia 2019 r., zatem po terminie. Podkreślić należy, że skazany został w sposób jasny i precyzyjny wezwany albo do usunięcia braku formalnego albo do złożenia wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Należy zauważyć, że wezwanie do usunięcia braku formalnego zawierało wyczerpujące pouczenie.

Złożenie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu nie wymaga wiedzy prawniczej, może ograniczać się do bardzo prostego żądania. Wobec tego skazany, przy zachowaniu dbałości o realizowanie swoich uprawnień procesowych, mógł w terminie złożyć stosowny wniosek. Nie można także twierdzić, że skazany pozostawał w błędzie co do tego, że nadal może korzystać z pomocy obrońcy z urzędu działającego w postępowaniu apelacyjnym. O świadomości skazanego, że adwokat ten nie jest już zobowiązany do podejmowania czynności procesowych na jego rzecz świadczy to, że w terminie wniósł on do Sądu Odwoławczego osobiście sporządzoną kasację.

Ponadto żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia zażalenia nie miały podnoszone przez skarżącego okoliczności dotyczące długotrwałej wymiany korespondencji, bowiem terminy do dokonania określonych czynności przez stronę liczone są od dnia doręczenia korespondencji adresatowi a nie od dnia jej nadania przez organ procesowy.

Ponieważ zaskarżone zarządzenie jest trafne i zgodne z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. oraz z art. 526 § 2 k.p.k., należało utrzymać je w mocy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji postanowienia.